

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa K. Ł.
przeciwko H. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.
o odprawę i nagrodę jubileuszową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 sierpnia 2006 r.,
wniosku powoda o ponowne rozpoznanie skargi kasacyjnej powoda od wyroku
Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 17 marca 2005 r., sygn. akt IX Pa .../04,
oraz o doręczenie uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4
kwietnia 2006 r., sygn. akt I PK 204/05

odrzuca wniosek.

Uzasadnienie.

Postanowieniem z 4 kwietnia 2006 r., w sprawie I PK 204/05, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda K. Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w K. - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 17 marca 2005 r.

W piśmie z 22 maja 2006 r. pełnomocnik powoda wniósł „o ponowne rozpoznanie sprawy i doręczenie orzeczeń z uzasadnieniem”, precyzując, że

chodzi: 1) o ponowne rozpoznanie sprawy - zgodnie z kasacją od wyroku Sądu Okręgowego z 17 marca 2005 r., IX Pa/04, 2) a w razie odmowy ponownego rozpoznania sprawy - o doręczenie orzeczenia odmownego z uzasadnieniem oraz doręczenie uzasadnienia do postanowienia Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2006 r., I PK 204/05.

W uzasadnieniu tego wniosku pełnomocnik powoda zwrócił uwagę, że wprowadzie art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. nie wymaga sporządzenia pisemnego uzasadnienia postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednakże równocześnie nie zabrania jego sporządzenia na wniosek strony. Pozostałe krajowe przepisy proceduralne pozwalają na wydanie orzeczenia bez uzasadnienia tylko w razie załatwienia sprawy zgodnie z interesem strony. Zdaniem pełnomocnika powoda, sporządzenie uzasadnienia postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest także potrzebne ze względów celowościowych. Pełnomocnik strony powinien bowiem wiedzieć, czy sprawa nie spełnia jednego z warunków określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., czy też skarga kasacyjna została niewłaściwie sporządzona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Wniosek „o ponowne rozpoznanie sprawy” jest wnioskiem o ponowne przeprowadzenie przed Sądem Najwyższym postępowania w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, które określane jest w doktrynie mianem „przedsądu”. Instytucję tę reguluje art. 398⁹ k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) ma miejsce nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. O przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy orzeka na posiedzeniu niejawnym.

Postępowanie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (tzw. przedsąd) przeprowadzane jest w odniesieniu do tej samej skargi kasacyjnej tylko raz. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości „ponownego rozpoznania sprawy” w tym przedmiocie. Pełnomocnik powoda nie

wskazał w swoim wniosku żadnego przepisu prawa procesowego, z którego mogłaby wynikać taka możliwość. Postanowienie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Nie przysługują od niego ani zwykłe środki odwoławcze (np. zażalenie), ani środki zaskarżenia (np. skarga kasacyjna). Nie jest też możliwa jego zmiana lub uchylenie na podstawie art. 359 k.p.c. W grę mogłaby ewentualnie wchodzić jedynie skarga o wznowienie postępowania (art. 399 § 2 k.p.c. w związku z art. 401¹ k.p.c.), ale pełnomocnik powoda nie skonstruował swojego wniosku jako skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wniosek „o ponowne rozpoznanie sprawy” w znaczeniu ponownego przeprowadzenia postępowania w przedmiocie przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest zatem niedopuszczalny i jako pozbawiony podstaw prawnych (wynikających z prawa procesowego) podlega odrzuceniu.

2. O przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy orzeka na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego w formie niezaskarżalnego postanowienia. Postanowienie odmawiające przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania kończy postępowanie w sprawie. Wyłączenie obowiązku uzasadniania przez Sąd Najwyższy postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oznacza, że Sąd ten może sporządzić uzasadnienie postanowienia w tym przedmiocie – jeżeli uzna to za celowe albo konieczne - nie ma jednak takiego obowiązku. Decyzję o sporządzeniu uzasadnienia podejmuje sędzia, który tworzy jednoosobowy skład Sądu Najwyższego orzekającego w przedmiocie przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania. Decyzja może być podjęta tylko przez tego sędziego i tylko w momencie wydawania orzeczenia (postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania). Stronie natomiast nie przysługuje uprawnienia do zgłoszenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia tego postanowienia. Wniosek strony o sporządzenie uzasadnienia postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jako niedopuszczalny podlega zatem odrzuceniu.

Odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oznacza, że sporządzającemu skargę kasacyjną profesjonalnemu pełnomocnikowi strony nie

udało się przekonać Sądu Najwyższego, że w sprawie występuje którakolwiek z przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c. Nie oznacza natomiast, że skarga kasacyjna została sporządzona niewłaściwie, bez zachowania wymagań konstrukcyjnych przewidzianych dla tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Niezachowanie wymagań konstrukcyjnych prowadzi bowiem do odrzucenia skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 k.p.c., a nie do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.